

За назидание на тѣзи, които смѣтаха да предадатъ престолнината на законния ѝ господарь.

Непознатъ конникъ хвърли нощемъ писмо, закрепено за стрела, връзъ една отъ бойниците. И изчезна преди да бѣде забелязанъ отъ стражите на обсадниците. Димитри пишеше, че самъ императоръ Алексей е тръгналъ начело на неизброима рать, за втори пѣтъ, отправенъ къмъ България, въ помощъ на Иванко.

Тази вестъ ободри Иванковитѣ предани люде, възвърна дързостъ у тия, които смѣтаха, че не може повече да се кара така: съ половинъ хлѣбъ на день за трима души. Бистрооки стражи наблюдаваха непрестанно отъ отворитѣ на бойниците всички друмове.

Алексей пристигаше! И съ него идѣше храната, свободата. Идѣше жадувания часъ за царъ Иванко: да види годеницата си Теодора, да се провъзгласи за царъ, подъ покровителството на ромейския василевсъ и мощнитѣ му войски. Нека тогава Асѣновитѣ боляри смѣха да го наричатъ още метежникъ и незаконенъ царъ!

А друмоветѣ се бѣлѣха, пусти, замѣглени отъ прахъ. Понѣкога по тѣхъ препускаха войскарски дружини. Ала това бѣха отряди на Петрови сподвижници.

Иванко се разхождаше като звѣръ въ клетка изъ Цареveckката твърдиня. Долу въ града не смѣеше да се покаже никому. Веднажъ бѣ поискалъ да приеме почитѣта на поданицитѣ си, но биде посрещнатъ съ толкова враждебенъ ропотъ, съ толкова ледено мълчание, че не пожела втори пѣтъ да се излага, може би, и на по-лошъ приемъ.

О! Тия кучета щѣха да се научатъ да го уважаватъ... Когато императоръ Алексей се явѣше въ Търновградъ съ цѣлия блѣсъкъ на византийския дворъ, заобиколенъ отъ своитѣ вѣрни варяги съ позлатени сѣкири на рамо; когато въ „Свети Четиридесетъ“ го вѣнчаеха съ чудната хубавица Теодора, внучка на императора, а следъ това и двамата ги провъзгласѣха владѣтели на България, тогава щѣха да видятъ тия дръзки горделивци, какъ се гледа съ презрение на царъ Ивана...

Въ падащия сдрачъ Иванко се луташе като несвѣ-

Димитър